

9 Ιουνίου, 1994

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ ΑΒΡΑΑΜΙΔΗΣ,

Εφεσείων,

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5776).

Ποινική Δικονομία — Κατηγορητήριο — "Υπέρβαση ορίου ταχύτητας" — Οι περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμοι του 1972 έως 1985, Άρθρο 6(2)(3) — Εισήγηση ότι το άρθρο 6(2)(3) όπως αναφέρετο στο κατηγορητήριο δεν δημιουργεί αδίκημα — Αποφασίστηκε ότι η αναφορά στο κατηγορητήριο στο πιο πάνω άρθρο του Νόμου 86/72 δεν παραπέμπει στην παλιά αρίθμηση αλλά στη νέα, όπως αυτή καθορίζεται με σαφήνεια στο Νόμο 72/85 με αποτέλεσμα η εισήγηση να απορριφθεί. 5

Ποινική Δικονομία — Έφεση — Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος, Κεφ. 155, άρθρο 135(β) — Δικαίωμα για άσκηση έφεσης εναντίον της καταδίκης μετά από παραδοχή του κατηγορουμένου μπορεί να ασκηθεί μόνο όταν τα γεγονότα στο κατηγορητήριο τα οποία παραδέχτηκε δεν αποκαλύπτουν οποιοδήποτε αδίκημα. 10

Λέξεις και Φράσεις — "Όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο 72/85".

Ο εφεσείων βρέθηκε ένοχος από το πρωτόδικο Δικαστήριο στην κατηγορία για "υπέρβαση ορίου ταχύτητας" κατά παράβαση των άρθρων 6(2)(3) και 19 του Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου 86/72 όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο 72/85 και των Περί Μέτρων και Σταθμών Νόμων 1974-1985. 15

Εφεσίβαλε την καταδίκη του με βάση το άρθρο 135(β) του Κεφ. 155 και υποστήριξε ότι εφόσον το κατηγορητήριο δεν αναφέρθηκε στους περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμους του 1972 έως 1985 θα πρέπει να θεωρηθεί ότι παρέπεμπε στα εδάφια 2 και 3 του Νόμου του 1972 τα οποία δεν δημιουργούν οποιοδήποτε αδίκημα. Επίσης υποστήριξε ότι το κατηγορητήριο δεν πρέπει να διαβαστεί ως αναφερόμενο στην παράγραφο (3) του Νόμου 72/85 με την οποία δημιουργείται το αδίκημα της υπέρβασης του ορίου ταχύτητας. 25

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την εισήγηση του κατηγορουμένου με επακόλουθο και την απόρριψη της έφεσης.

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την εισήγηση του κατηγορουμένου με επικάλυθο και την απόρριψη της έφεσης.

Η έφεση απορρίπτεται.

Υπόθεση που αναφέρθηκε:

- 5 *Klonarou ν The District Officer of Famagusta (1963) 1 CLR 47.*

Έφεση εναντίον Καταδίκης.

- 10 Έφεση εναντίον της καταδίκης από τον Λύσανδρο Αβρααμίδα ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 28 Μαΐου, 1993 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 1849/93) στην κατηγορία υπέρβασης του ορίου ταχύτητας κατά παράβαση των άρθρων 6 (2) (3) και 19 του Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου του 1972 (Νόμος 86/72) και καταδικάστηκε από Μεττούρη, Προσ. Ε.Δ. σε £45.- πρόστιμο.

- 15 Γ. Μυλωνάς, για τον εφεσεύοντα.

Γ. Παπαϊωάννου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους εφεσίβλητους.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ.: Η απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από το Δικαστή Γ. Κωνσταντινίδη.

- 20 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ο εφεσεύων εμφανίστηκε ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου χωρίς να εκπροσωπείται από δικηγόρο και παραδέχθηκε ενοχή σε κατηγορία για "υπέρβαση ορίου ταχύτητας κατά παράβαση των άρθρων 6(2)(3) και 19 του Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου 86/72, όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο 72/85 και των Περί Μέτρων και Σταθμών Νόμων 1974-1985 (Ν. 19/74 και 48/85) και ΚΔΠ 257/86".

- 30 Επιδιώκει τον παραμερισμό της καταδίκης του για λόγους που, όπως εισηγείται, εμπίπτουν στις διατάξεις του άρθρου 135(β) του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, σύμφωνα με το οποίο πρόσωπο που καταδικά-

ζεται με βάση τη δική του παραδοχή, θα δικαιούται να ασκήσει έφεση κατά της καταδίκης για το λόγο ότι τα γεγονότα στο κατηγορητήριο, σε σχέση με τα οποία παρεδέχθη ενοχή, δεν αποκαλύπτουν οποιοδήποτε αδίκημα.

Δεν ήταν η θέση του εφεσεύοντα ότι τα γεγονότα που αναφέρονται στις λεπτομέρειες του αδικήματος δεν στοιχειοθετούν αδίκημα κατά το Νόμο. Υποστήριξε ότι η καταδίκη πρέπει να παραμεριστεί γιατί αυτά τα γεγονότα δεν στοιχειοθετούν παράβαση των προνοιών του Νόμου που αναφέρονται στην έκθεση του αδικήματος. Μας παρέπεμψε συναφώς στην υπόθεση *Ioannis Stylianou Savva Klonagou v. The District Officer, Famagusta* (1963) 1 C.L.R. 47 ως προς τη νομιμοποίηση για άσκηση έφεσης για τέτοιο λόγο στο πλαίσιο των διατάξεων του άρθρου 135 του Κεφ. 155.

Δε χρειάζεται να ασχοληθούμε με τη θεωρητική πτυχή του θέματος. Αφού ακούσαμε το δικηγόρο του εφεσεύοντα, καταλήξαμε πως, πάνω στη βάση της δικής του άποψης ως προς την εμβέλεια του άρθρου 135 της Ποινικής Δικονομίας, η έφεση πρέπει να απορριφθεί γιατί έκδηλα το ουσιαστικό επιχείρημα που αναπτύχθηκε είναι εντελώς αβάσιμο· γι' αυτό και κρίναμε πως δεν ήταν απαραίτητο να ακούσουμε επιχειρηματολογία από τον εκπρόσωπο των εφεσιβλήτων.

Με δύο λόγια ο ισχυρισμός του εφεσεύοντα ήταν ο ακόλουθος: Το κατηγορητήριο, στην έκθεση του αδικήματος, αναφέρει ως παραβιασθέν το άρθρο 6(2)(3) του Νόμου 86/72 όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο 72/85. Εφόσον δεν αναφέρθηκε στους Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμους του 1972 έως 1985, θα πρέπει να θεωρήσουμε ότι παρέτεμπε στα εδάφια 2 και 3 του Νόμου του 1972. Τα εδάφια αυτά δεν δημιουργούν οποιοδήποτε αδίκημα και επομένως η καταδίκη πρέπει να παραμεριστεί. Το γεγονός ότι με το Νόμο 72/85 θεσπίστηκε νέα παράγραφος που αριθμείται πλέον ως παράγραφος (3), με την οποία, χωρίς καμιά αμφιβολία δημιουργείται το αδίκημα της υπέρβασης του ορίου ταχύτη-

τας, δε μπορεί να έχει σημασία γιατί το κατηγορητήριο δεν πρέπει να διαβαστεί ως αναφερόμενο σ' αυτή την τροποποίηση.

- 5 Σύμφωνα με το άρθρο 1 του Ν. 72/85, ο βασικός και ο τροποποιητικός Νόμος "θα αναφέρονται ομού ως οι περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμοι του 1972 έως 1985". Δε μπορεί όμως να υπάρξει καμιά αμφιβολία πως το κατηγορητήριο όταν αναφέρεται στις παραγράφους (2) και (3) του άρθρου 6 του Νόμου 86/10 72 δεν παραπέμπει στην τότε αριθμηση αλλά στη νέα, όπως αυτή με σαφήνεια καθορίζεται στο Νόμο 72/85. Η φράση στο κατηγορητήριο "όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο 72/85" αναφέρεται εμφανώς στο Νόμο και όχι στις επί μέρους παραγράφους του άρθρου 6.
- 15 Όπως έχει διαμορφωθεί ο Νόμος, η παράγραφος (2) του άρθρου 6, που εξουσιοδοτεί την αρμόδια αρχή να ορίσει ανώτατο ή κατώτατο όριο ταχύτητας, ακολουθείται από την παράγραφο (3) που δημιουργεί το αδίκημα της οδήγησης με ταχύτητα μεγαλύτερη του ανώτατου ή μικρότερη του κατώτατου ορίου ταχύτητας που έχει ορισθεί από την αρμόδια αρχή.
- 20

Η έφεση απορρίπτεται.